's WERELDS IJDELHEID

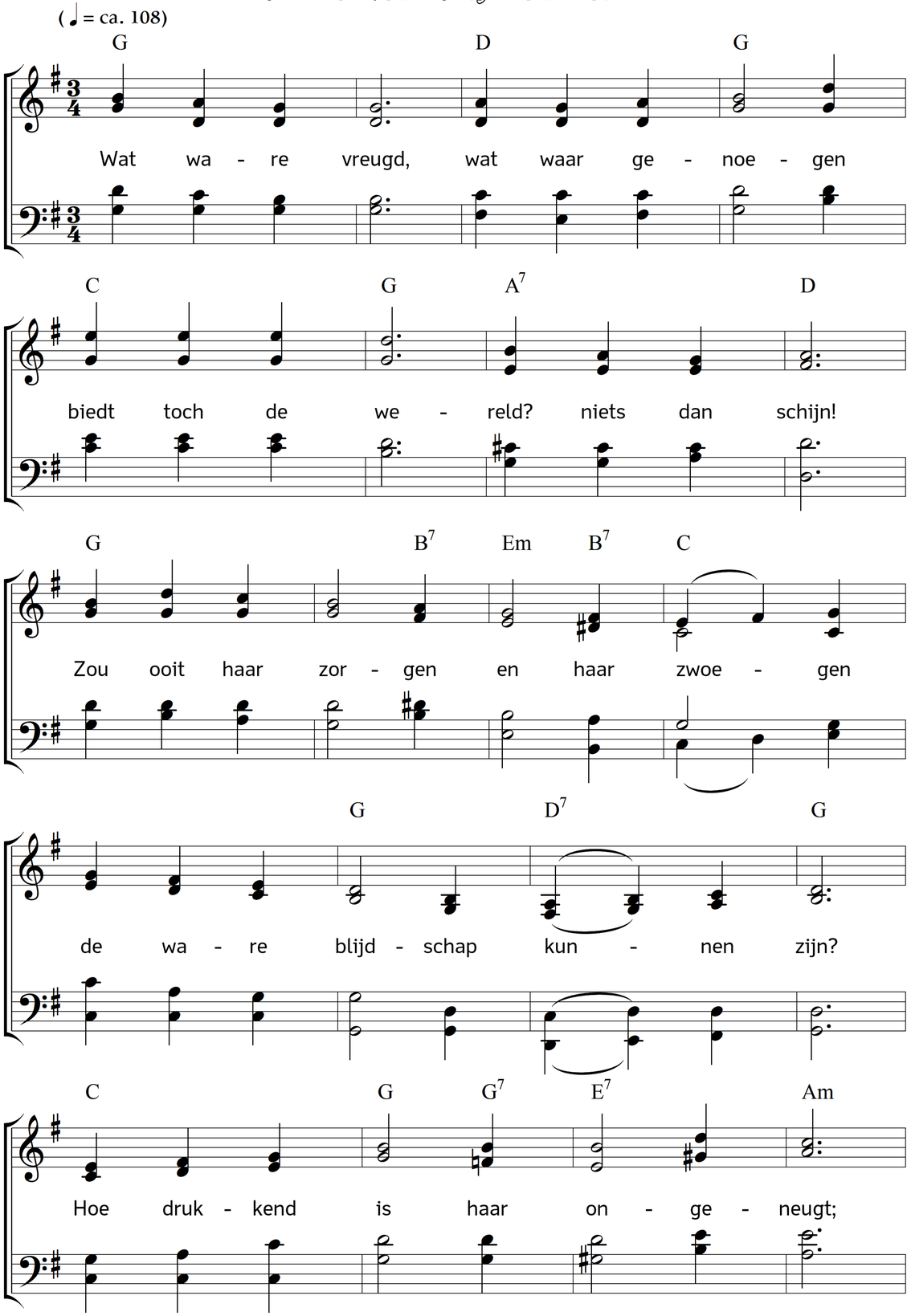

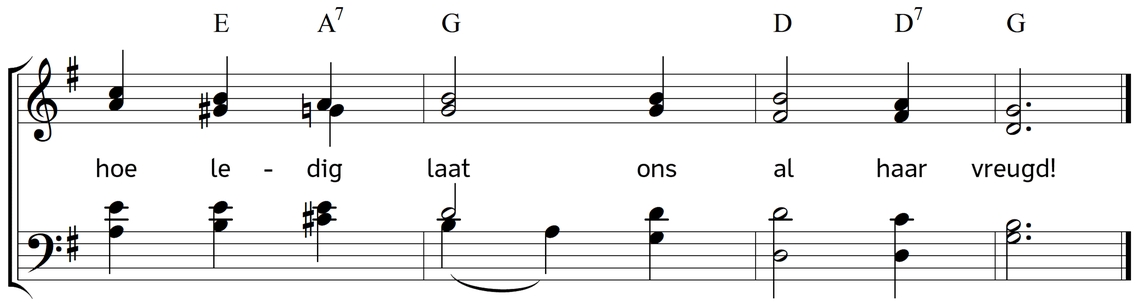

2. Een nutloos pogen is haar leven,
een nimmer uitgestreden strijd,
een pelgrimstocht, een ijdel streven,
aan moeite en aan verdriet gewijd,
een slaap, die nooit verkwikking bood,
een dagelijkse, droeve dood.

3. Nu eens vervelen ons de dagen
en jagen wij naar tijdverdrijf;
dan hoort men weer het morrend klagen:
"Wat ijlt ge, o schone tijd, ach, blijf!"
Hier smacht men naar den dood, en daar
dat dit ons leven eeuwig waar'!

4. Hier drinkt men gif uit gouden schalen,
van wellust en van vleierij;
daar zoekt men bij de feestbokalen
voor 't bang geweten artsenij.
Hier drijft men met den Heer den spot;
daar klaagt en mort men tegen God.

5. Hoe ledig blijft, bij al 't genieten
van aardsen wellust, hoofd en hart!
Wat stromen van genot ook vlieten,
verveling baren ze, angst en smart.
Men brast, en zwelgt tot walgens toe,
en rust wat uit, en blijft steeds moe.

6. Voor 't hulsel zorgt men; lijf en leden
biedt men het schoonste tooisel aan,
maar met dien tooi is men tevreden,
de ziel mag kwijnen en vergaan!
Daarbuiten is het licht en pracht,
maar binnen is het graf en nacht.

7. En eens, na al het zorgloos zwelgen,
het ijdel leven buiten God,
komt de onweerstaanb're dood verdelgen
dat hulsel, midden in 't genot,
en voert de ziel, onvoorbereid,
van uit den tijd naar de eeuwigheid!

8. O God, laat mij de wereld vlieden,
die wereld, vol bedrog en schijn,
laat me U geheel mijn harte bieden,
Uw eigendom in Christus zijn.
Wel i n de wereld, die ontvliedt,
maar v a n de wereld ben ik niet.

Tekst: Carl Johann Philipp Spitta. Vertaling: Johannes Riemens. Muziek: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2017 Johannes Thomas Rüegg. Bron: www.christmysong.com/1492/